

หนูน้อยหวมกแดง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วบ้านหลังกะทัดรัดท่าสี่ขา ตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ท่ามกลางความเขียวขจีของ หมูไม้ไม่นานาพรรณทั้งไม้ยืนต้นไม้ผล สนามหน้าบานสะพรั่งด้วยไม้ดอกสีเหลืองลอลตา สังกลิ้นหอมตลบ อบอวลนั้น เป็นของแม่และลูกสาวหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู ที่ใครๆ ต่างก็เรียกเธอจนติดปากว่าหนูน้อยหวมกแดง เนื่องจากเธอมักจะสวมใส่หวมกสีแดงซึ่งยายของเธอทำให้ติดตัวเป็นประจำนั่นเอง

หนูน้อยเป็นเด็กที่น่ารัก จิตใจดี มีเมตตาต่อเพื่อนๆ และสัตว์ต่างๆ ทำให้หนูน้อยหวมกแดงจึงเป็นที่รักของเพื่อนรวมทั้งสัตว์ด้วย อยู่มาวันหนึ่งแม่หนูน้อยหวมกแดงเรียกหาแต่เช้า ให้หนูน้อยหวมกแดงนำเอาอาหารไปให้คุณยาย หนูน้อยหวมกแดงจึงรีบรับคำพาลงควยตะกร้าจากมือแม่แล้วทำท่าจะเดินออกไป แต่แม่ก็พูดตามหลังกว่าห้ามเถลไถลเพราะคุณยายรอทานข้าวอยู่ และอย่ากลับบ้านมืดค่ำด้วยมันอันตราย หลังจากหนูน้อยหวมกแดงตอบรับคำของแม่แล้วก็มุ่งหน้าไปยังบ้านคุณยาย ซึ่งอยู่ในอีกหมู่บ้านหนึ่งและค่อนข้างไกล ในขณะที่หนูน้อยหวมกแดงกำลังชื่นชมความงามธรรมชาติที่ต้องผ่านทุ่งหญ้าขนาดใหญ่ ก็มีหมาป่าตัวหนึ่งบังเอิญผ่านมาทางนั้นพอดี มันหยุดชะงักพร้อมได้กลิ่นอาหารจากตะกร้าของหนูน้อยหวมกแดง หมาป่าตัวนั้นจึงเกิดความคิดว่าอยากจะกินอาหารจากในตะกร้าและเจ้าของตะกร้าด้วย หมาป่าจึงรีบวิ่งไปตักหน้าหนูน้อยหวมกแดงทำให้หนูน้อยหวมกแดงตกใจมาก หมาป่าจึงบอกหนูหวมกแดงว่าไม่ต้องตกใจและถามว่าจะไปไหน หนูน้อยหวมกแดงจึงตอบกลับไปว่าจะไปบ้านคุณยาย หมาป่าจึงใช้ความเล่ห์กลของตนเองหลอกให้หนูน้อยหวมกแดงไปเก็บดอกไม้เพื่อไปฝากคุณยาย หลังจากที่หนูน้อยหวมกแดงไปเก็บดอกไม้ให้คุณยายส่วนหมาป่าก็รีบวิ่งตรงไปยังบ้านคุณยายของหนูน้อยหวมกแดง เมื่อคุณยายเห็นหมาป่าก็เกิดความตกใจรีบลงจากเตียงแล้วหลบไปอยู่หลังบ้าน

หมาป่าเห็นดังนั้นก็รีบเข้าไปจัดการสวมเสื้อผ้า สวมหวมก สวมแว่นตาของคุณยายแล้วกระโดดขึ้นเตียงพร้อมเอาผ้าห่มห่มคลุมนอนหรือหนูน้อยหวมกแดงอย่างใจเย็น ไม่นานเวลานั้นก็มาถึงหนูน้อยหวมกแดงมาถึงบ้านของคุณยายแล้ว ก็เดินเข้ามาที่เตียงของคุณยาย แล้ววางตะกร้าอาหารลง หนูน้อยหวมกแดงที่ทักทายคุณยาย แล้วเห็นคุณยายรับไหว้ก็ได้เห็นแขน ที่เต็มไปด้วยขนยาวๆ จึงถามด้วยความสงสัยว่าทำไมแขนของคุณยายถึงมีขนที่ยาวขนาดนี้คะ คุณยายจึงตอบว่า ที่แขนใหญ่มีขนเพราะเอาไว้ให้ถอดหลานได้ชื่นใจ แล้วหนูน้อยหวมกแดงก็เห็นหูของคุณยายก็ถามว่า คุณยายทำไมหูของคุณยายถึงยาวอย่างนี้คะ หมาป่าเริ่มจะหงุดหงิดจึงพูดด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยพอใจนักว่า ยายก็เอาไว้ฟังเสียงของหลานให้ชัดๆ นะสิ แต่หนูน้อยหวมกแดงก็ยังไม่คลายความสงสัยเมื่อเธอเห็นเขี้ยวที่ยาวและคมวับของคุณยาย เธอก็เกิดความกลัวจึงค่อยๆ ถอยออกและถามด้วยน้ำเสียงสั่นๆ ว่า ทำไมฟันของคุณยายถึงได้ยาว แล้วก็น่ากลัวอย่าง

นั่นล่ะคะ เจ้าหมาป่าหมดความอดทนจึงแยกเขี้ยวและตอบว่า ก็เอาไว้กินเจ้านะสิเจ้าหนูน้อย

หลังหมาป่าพูดจบก็กระโดดลงจากเตียงหมายจะเข้าไปขย้ำร่างเล็กๆของหนูน้อย แต่หนูน้อยหมวกแดงเตรียมความพร้อมอยู่แล้ว เธอหันหลังวิ่งหนีออกจากบ้านด้วยความเร็วพร้อมตะโกนขอความช่วยเหลือซึ่งขณะนั้นเพื่อนบ้านของคุณยายที่กำลังตัดฟืนผ่านมาพอดี และเขาก็ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือของหนูน้อยหมวกแดง จึงกระชับขวานในมือให้มัน สักครู่หนึ่งเขาก็เห็นภาพที่หนูน้อยหมวกแดงวิ่งหน้าตั้งหนีเจ้าหมาป่าไปรอบๆ คนตัดฟืนจึงตะโกนคู่มหาป่าว่าให้ไป ให้พลหมาป่าที่หันไปเห็นขวานในมือของคนตัดฟืนก็เกิดความกลัวและคิดในใจว่าควรรีบหนีไป เมื่อคิดได้เช่นนั้นหมาป่าก็วิ่งหายเข้าไปในป่า เพื่อนบ้านของคุณยายจึงร้องบอกหนูน้อยหมวกแดงซึ่งกำลังวิ่งมาว่าหมาป่านั้นหนีไปแล้ว หนูน้อยหมวกแดงเกิดความโล่งใจและกล่าวขอบคุณชายตัดฟืนที่ให้ความช่วยเหลือ ขณะนั้นเองคุณยายที่กำลังแอบอยู่หลังบ้านก็เดินออกมากล่าวขอบคุณเพื่อนบ้านอีกครั้งที่ช่วยเหลือหลานสาวของตนไว้ แล้วคุณยายจึงเชิญเพื่อนบ้านผู้ใจดีให้มาร่วมทานอาหารแสนอร่อยจากฝีมือคุณแม่ของหนูน้อยหมวกแดงร่วมกัน และจากวันนั้นมาหนูน้อยหมวกแดงก็ไม่เห็นเจ้าหมาป่านั้นอีกเลย เธอจึงสามารถเอาอาหารมาให้คุณยายได้บ่อยๆโดยไม่ต้องกลัว แต่เธอก็ไม่ไว้ใจคนแปลกหน้าอีกต่อไป

ข้อคิดที่ได้คือ อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจตน จะจนใจเอง อย่างที่หนูน้อยหมวกแดงเชื่อในคำโน้มน้าวของหมาป่าที่ให้หนูน้อยไปเก็บดอกไม้ให้คุณยาย จนเกิดเรื่องราวที่น่าอันตรายมาสู่ตนและคนรอบตัว